

*Sygn. akt IC 843/17*

## WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR R.-Natalia Wójtowicz

Protokolant: st. prot. sąd. K. Ż.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 r. w S. sprawy

z powództwa (...) **FINANSE S.A z siedzibą w P.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt. I C 843/17

## UZASADNIENIE

**Powód (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wniósł** pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 1.520,66 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż w dniu 22.11.2014 r. zawarł z pozwanym M. K. umowę pożyczki nr (...), na kwotę 1.658,00 zł. W skład dochodzonej pozwem kwoty wchodziły oprócz kwoty pożyczki również kwota 61,50 zł stanowiąca oprocentowanie i kwota 846,35 zł będąca opłatą za usługę pożyczki w domu klienta, na którą to usługę pozwany M. K. wyraził zgodę na piśmie, godząc się tym samym na poniesienie związanych z tą usługą kosztów. M. K. zobowiązał się do spłaty udzielonej pożyczki w 35 tygodniowych ratach, z których pierwsza rata miała być płatna w terminie 7 dni od wypłaty kwoty do wypłaty w wysokości 73,31 zł, zaś pozostałe raty miały być płatne w kwotach po 73,31 zł. Wszystkie raty M. K. miał uiszczać bezpośrednio do rąk Doradcy klienta działającego w imieniu powoda, w miejscu swojego zamieszkania. Łącznie jego zobowiązanie wobec (...) Finanse Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. wyniosło 2.565,85 zł.

Argumentował również, że z powodu opóźnień w spłatach naliczone zostały M. K. odsetki za opóźnienie w kwocie 242,31 zł, zgodnie bowiem z postanowieniami umowy o pożyczkę, odsetki za opóźnienie naliczane były w wysokości odsetek maksymalnych tj. nieprzekraczającej w stosunku roczny czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, a od 01.01.2016 r. w wysokości nieprzekraczającej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. równych sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Nadto wskazał, iż odsetki te były wymagalne w dacie płatności raty pożyczki, a zatem były liczone od dnia następnego po dniu wymagalności danej raty pożyczki do ostatniego dnia tygodnia poprzedzającego datę sporządzenia pozwu. Odsetki te dochodzone były niniejszym pozwem.

Wobec braku wpłat ze strony pozwanego M. K. roszczenie stało się wymagalne dnia 25.07.2015 r. Spłacił on do dnia wniesienia pozwu kwotę 1.312,50 zł. Wpłacona przez niego kwota została rozliczona w ten sposób, że: kwota 1.269,20zł

została zaliczona na kwotę roszczenia głównego, tj. na poszczególne wymagalne raty, 18,30 zł zostało zaliczone na odsetki za opóźnienie liczone od dnia wymagalności danej raty do dnia zapłaty.

Nadto uzasadniał, iż wobec braku reakcji M. K., pismem z dnia 04.03.2016 r. wypowiedział mu umowę pożyczki, wzywając jednocześnie do spłaty pozostałej kwoty zadłużenia. M. K. nie ustosunkował się do treści tego pisma. Podsumowując zatem (...) Finanse Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wskazała, że pozwem dochodzi: kwoty 1.296,65 zł tytułem wymagalnych niespłaconych rat, kwoty 224,01 zł tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych od daty wymagalności poszczególnych rat do ostatniego dnia tygodnia poprzedzającego sporządzenie pozwu.

Poza tym powód poinformował, że na mocy zawartej w dniu 29.02.2016 r. umowy między (...) Finanse spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową, a (...) Finanse Spółką Akcyjną doszło do przeniesienia własności przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55 pkt. 1 ustawy z dnia 23.04.1964 r. kodeks cywilny, na nabywcę (...) Finanse Spółkę Akcyjną, w szczególności wierzytelności, w tym praw wynikających z umów zawartych przez (...) Finanse spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, która w szczególności obejmowała udzielanie kredytów.

Postanowieniem z dnia 31.01.2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę według właściwości do Sądu Rejonowego w Słupsku.

**Pozwany M. K.** nie wniósł odpowiedzi na pozew mimo, iż odebrał korespondencję z Sądu, a także nie stawił się na rozprawę w dniu 27 czerwca 2017 r. Tym samym nie wdał się w spór co do istoty sprawy.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wymaga wyjaśnienia, iż zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§2).

Wyrok zaoczny stanowi dla pozwanego sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy. W art. 339 § 2 k.p.c. określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu zaszły przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Pozwany pozostał bierny w procesie. Po odebraniu korespondencji, nie stawiał się na wyznaczonej rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew.

Niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07.06.1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Stanowczego podkreślenia przy tym wymagało, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów

mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc ) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Powód wywodził swoje prawo do dochodzenia roszczenia w niniejszej sprawie z umowy pożyczki zawartej między pierwotnym wierzycielem – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P., a pozwanym. Wierzytelność wynikająca z tej umowy została zbyta na powoda w drodze umowy przeniesienia własności przedsiębiorstwa z dnia 29.02.2016 r. Na dowód powyższych okoliczności, powód nie przedłożył żadnych dokumentów świadczących o zawarciu umowy pożyczki pomiędzy M. K. a (...) Finanse spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową w P., ani też dokumentów mogących świadczyć o jej wypowiedzeniu, ani o wezwaniu pozwanego do zapłaty świadczenia. Nie zostały również złożone dokumenty mogące świadczyć o zawartej umowie przeniesienia własności przedsiębiorstwa, którą powód wykazałby istnienie po jego stronie legitymacji procesowej czynnej do występowania w procesie. Co istotne **z uwagi na tę wątpliwość sąd wezwał powoda do złożenia dokumentów wskazanych jako dowody w elektronicznym postępowaniu upominawczym**, jednakże pomimo zakreślonego rygoru pominięcia dokumentów tych **do czasu wyrokowania powód nie złożył**. Sąd nie dysponował zatem żadnymi dokumentami, które uniemożliwiłoby mu prawidłowe zweryfikowanie dochodzonego żądania. Brak przedstawienia tych dokumentów pozbawia powoda możliwość stwierdzenia, iż wykazał on należycie swoje umocowanie w zakresie legitymacji procesowej czynnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i fakt, iż zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a któremu powód nie sprostał, należało oddalić powództwo, o czym Sąd orzekł w wyroku.